

ناکویر پین

نووسینی عبدالله کاخار
ومرگریانی له نینگلیزییهوه
فاضل شهورو

که هر دویرن له پشت خاوهنه کانیانهوه بوهرن ، کهوته
هرهشهو په نچه راوشاندن . که کیمی زاناش ، به هینمی و
ویقارمه کهوته دووان بو فریوودانی بندهی هزارو داماموه .
همسو شتی تیار کرابوو . نهحمد نکولیی له
تاوانه که یهوه نه کرد بوو . فرمانی له سردانی دهرچوو بوو ،
چونکه کوشتنی نئسحاقه فندی ، دستی راستی فرماندهی
بریهوه . دور نه بوو نئسحاقه فندی هر به دهردهی خوی
بمردایه ، به لام نهحمد پالوان چاوهروانی نئزراعیلی نه کرد ،
هر خوی زوو به توریک لاری کردهوه .

له (نهکار) دا له به یه کچونیکا له گال شوپدشگرهکانا ،
نئسحاقه فندی گولله یه کی برده کهوتی ، فرمانده دهی خاته
سهر زینی نئسپه کهئی خویهوه ، به لام غاری نئسپ و هورازو
نشیوی ریگا زور شپزهی دهکن و خونکی زوری له بهر دهرهوا
، شو بهو گوندهدا تئدمپهرن که نهحمدی تیا دهیی ،
نئسحاقه فندی زور دهرایتوه که له مالی خانه خونیکا
به جئی بهیلن . به لام کئی نه یاران دمه وینیتوه ؟

بریاریان دا که له مالی هزاریکا بیشارنهوه ، چونکه لهو
باوهردا بوون که نهرمه نه سوورهکان - که به خونیی نه
چه تانه تینوو بوون - هرگیز گومان لهم جوړه مالانه ناکن .
ماله کهی نهحمد ژورریکی ساردوسر بوو و نهحمدیش به هیچ
کلونجی بهر بهرکانی نه کرد ، به لام هر نهوشهوه به توریکی
تیز تیز کوتایی به ژیانی نهم چه تیه هینا .

کاتی (له سردانی) نهحمد پالوان هات . جه لادهکه ،
که کورته بنه یه کی ورگن بوو ، سهرسه کوتی سیمای مهرگی
لن دهمباری ، به هموو هیزیکیهوه چهنگی له شانی بنده کهوه
گیرکردو بو دواوهی راکیشا نازاری لیدان و نهشکه نجهی سی
شوو سی روزه هینده بی هیزو که نهفتی کرد بوو ، یه کسهر
به سهر دسته به ستر اوکانی دا کهوته سهر زهوی . سی شهوو
سی روزه بوو نه م بالانهی سه مه ندکرا بوون سپیوون ، بویه زور
هستی به ژان و نازار نه دمکردو هر چونی بوو تینیکی دایه بهر
خویی و ههستایهوه سهرپی ، که منیکیش بالهکانی جولاندهوه به
هیوای نهوهی که ههست بکات نئسقانهکانی نهشکاوان . که
له مهیش دلنیا بوو ههستی خوشی یه کی نه زانراو رژابه دلایهوه
هرچه نده چاک دهمزانی هیندهی نه ماوه شمشیرمهکان له سهر
ملی بهر زبکرینهوه تا به یه کجاری سهری له له شا جیا بکه نهوه .
فرماندهی کومه لهی دژه شورش ، که نئسک گرانیکی
یه کچاو بوو ، له سهر دوشه کینکی گولدار له هیوانی خانویک دا
پالی لیدا بووهو یه کئی له پیاوهکانی خهریکی شیلانی قاچهکانی
بوو . له لای راستیشهوه ، که کیمینکی (هیندی) دانیشتبوو ،
خاومن حهوشه کهیش له پشت سهریهوه دسته وهستان راوهستا
بوو له ناکاو ، فرمانده که شیراندی :

«نهی کلونی خهمبار ، نهوه کاتی تویش هات ، دهی ناوی
هاوریکانت بلی ..»
خاومن حهوشه که ، که وک نه م سه که ترسنوگانه بوو ،

٢٠. نهوه بوو تاوانی نهحمه د پالنه وان . دواى سى و پینچ شه و نهحمه دمسگرکراو بو نه م حه وشه په رایان پینچا .

فرماندهو پیاوهمکانی چاوهروانی بیستنی دوا قسه ی نه م خمره ت لى کراوه بوون . نهحمه دیش که ومکو هه لو چاوهکانی ریسوونه ناو چاوی فرماندهو قسهکانی خو ی دمکیشان ،
وتی :

گورم ... له بهر هه مان هزوه که هانی دام نیسحاقه فندی کوژم ، نیستیکه ، جه نابتان وا من دمکوژن ، ته نیا یه ک حیوازیی هه یه : من زور حه زدمکه م پیش مردنم کاریکی چاکه کم . نهک بو رازی کردنی دلی شووه ، به لکو بو خاتری خودا . هر دوو چاوی من ساغن ، نه گه ر بیان به خشم ، دم توانم به یگایه ک ، چاوه کویرمه که ی جه نابتان چاک بکه مه وه . هیچ کریکشم له مه باشترو مه زنتر به خه یالدا نایه ت .

فرمانده وای بو چوو که نهحمه د گالته ی پی دمکات ، که وته جنیودان و تف و نه علت کردنیوه ، هر چنده چاک - مشیزانی که هیچ سزایه ک نیه قورستر بی له و سزایه ی که بریاری له سر د اوه . به لام نهحمه د جنیودانه که ی پی بری .
بووی کرده حه کیم و به هیمنیوه ووتی :

من دهنوانم چاوه کویره که ی گه ورمکه ت چاک بکه مه وه : سا گه ر به راستی تو حه کیم بیت ، نهوا لیم تی دمگه ی ، خو گه ر مروفیکی مشه خو رو چاوچنوکیش بیت و هر بو سک تیر کردن به دواى فرمانده ت که وتبیت ، نهوه به شتیم تی دمگه ی .

حکیم به شله زاوییه وه ته ماشایه کی فرمانده ی کردو سهری نایه بن گوئییه وه هیندی شتی پیوت . هه موویان بوویان بو لای نهحمه د هر چه رخانده گوئیگرى قسهکانی بوون . نهحمه دوتی : «حکیمی زانا ، دها فرمانده چاوه ساغه که ی دابخاو تویش په نجه ی گه وره تی بخره سهرو بیگوشه .»

دیسانه وه فرمانده که وته شیراندن و جنیودان . به لام حکیم له دلوه نه م کاره ی پی ناخوش بوو ، چونکه نه و ناماده بوو گه ر فرمانده نه م کاره قبول نه کات هر دوو چاوی خزی ببه خشی ته نیا بو نه وه ی له م نه نینه سه رسوره نهره تی بگات و نه م هونه ره فیر بیت . بویه نه مجارمیش شتیکی له بن گوینی فرماندیدا چرپانده فرماندهیش دواى کرد به قسه ی نهحمه د بکات .

حکیم په نجه ی خسته سر چاوی فرماندهو نهحمه د ووتی «گورم ! چی دمبینی ؟» «هیچ ..»

«حکیمی زانا ، تو هیندی زورتر په نجه ت داگره . تویش ، گه وره م ، وا توند چاوت دامه خه و گلینه که ت بینه خوارمه . . . . . باشه ، نیستا ، توپی ناگر نایینیت !»
«با دمبینم !»

حکیم هه مان تاقی کردنه وه ی له سر چاوی خزی به وه کرد ، دواى پیاوهکانی تریش که وته چاو داخستن و گوشین . بوو به غه لبه غه لب . . . به لی دمبینم . . . منیش دمبینم . . .
کورینه ، راست دمکات . . . !»

نهحمه د ووتی : «نهوه مانای نه وه یه که چاوت چاره سر دمکرنی ! فرمانده دواى کرد له سر کاره که یدا به ردهوام بیت . نهحمه د دواى دوو هیلکه و دوو دمکه خورماو نیو ربه رهشکه ی نان و پینچ خونچه گوئی ووشک و که وچکیک هه نگوینی کرد . خاومن حه وشه که هر به په له نه و شتانه ی ناماده کرد . نهحمه د دواى کرد که هه موویان بخه نه ناو مه نجه لیکى ناسنجاوه وه له گه نه ناویکی تی بکه ن و بیکوئینن .
نه مشیان کرد .

نهحمه د دواى کرد مومیک له سر دیواری لای چاوه کویره که ی فرمانده وه دابنن .
حکیم به تاسه وه پرسى :
«تو قه ت کویرت چاک کردو ته وه ؟»

«خوم نا ، به لام ماموستاکه م که پیره میردیکى هه شتاو سی ساله بوو ، جارنی چاوی کویرنیکى چاک کرده وه ، به لام هر دوو چاوی خزی کویر بوون و دواى یانزه سالیس کوچی دواى کرد . له کاتی خوشیا ناوی نه م ماموستایه ت پی دلیم .»

یه کیک به که وچکیکى دار خه ریکى تیکدانی مه نجه له که بوو . نهحمه دیش چاویکی بریبووه مه نجه له که وه . دواى دواى کرد که به ردیکى بو بهینن که قه ت ناوی پی نه که وتبى .

له جیاتی به ردی باریکیان بو هینا ، هر پیاوه ی لچکیکى چوغه که ی له گاشه به رد پر کرده بوو . به لام نهحمه د رای له هیچیانا نه بوو . کومه لیکى تریشیان بو هینا ، یه کیکیان که پینچ شه س ربه دهبوو به چاو هه لی بزاردو دواى کرد لایه کی به رده که بتاشن تاوه کو نووکی گاسنی لى دى ، سا دواى کرد له

حکیم که. به گراوهی ناو منجه له که وه هندی هندی تهری بکات. هه موو داواکانی نه حمده بنی سو دوو جی به جی ده کران

به لام له بهر نه وهی کاره که ی هیننده ته مو مژاوی و سر سوور هینه بوو، فرمانده نارامی لی هه لگراو ووتی: «دسته کانی بکه نه وه.»

له هه موو لایه شمشیری هه لکیشراو بهر زکرایه وه، دستنی نه حمه دیان کرده موو سا خوئی که وته جی به جی کردنی کاره که وه.

دوای ماومیه که بهر ده که ی به پارچه په رویه که ووشک کرده وه. سا ووتی:

«نیستا، نیو دهفر خوینی مروقم گه ره که.»

دوای نه ختی بیر کرده وه ووتی:

«به لام مروقی ناماده بی هر دوو چاوی خوئی له دست بده، بو دمی به خیلی به خوینی خوئی بکات؟ گه وره، فرمان بده، با په نجه یه کی من قووت بکن.»

حکیم دیسان سهری خسته بن گوینی فرمانده وه، خاومن حه وشه که به حه په ساوی یه وه ته ماشای نه حمده ی ده کر، جه لاده که دستنی به دمی شمشیره که ی داده ینا، تا بزانی موو دمکات یان نا.

نه حمده په نجه ی بچوکی خسته سهر کولکه داریکه موو چاوی نووقاند. شمشیریک وه که مچی ووزه ی هات و که چاوی کرده وه په نجه که ی وه که کلکی مار له سهر زهوی هه لده به زیه وه. دهفره که ی ناو دستنی تا نیوه ی پر بوو له خوین، نه وسه دژانده یه سهر گراوه ی ناو منجه له که وه. حه کیمیش توزیکی وه که خوله منیشی به په نجه براو که را کرد تا خوینه که ی ویستایه وه.

نه حمده داوای کرد له لای فرمانده وه باومه داریک دابنن و ناگری تی به ردهن. مومه که ی سهر دیواره که ش دابگریسنن. چره دوکل له ناگره که وه بهر زده موو شه مالیش یاری به گری مومه که وه ده کرد. هر که نه حمده دیش ده جولایه وه، هرچی شمشیرو لووله ی تفهنگ هه بوون له که آیداد ده جولانه وه.

نه حمده ووتی:

«گه وره! بینیت چون په نجه یه کی خومم به خشییه وه،

نیستایش ده ی بینی چون هر دوو چاوه کانم له دست ددهم.

به لام داوایه کم هه یه ....»

«نا... ده ته وی له سهرت نه دهم؟»

«گه وره! به نده یه که ناماده بی چاوه کانی خوئی کویر بکات، ژیان و مانی بوچی یه؟ به لام من زور دهرسم، هر که چاوه که ت چاک بووه، په شیمان ببیته وه و لیم خوش بیت!»

«من قسه ی خوم کرده وه.»

«به لام ترسم له سوزو مروقیه تیت هه یه، گه وره.»

«هیچ ترست نه بی.»

«به خوا هر دهرسم! دهرسم نه چاکه یه، کاره خراپه که بسریته وه، بویه ....»

«باشه، داوا که ت چی یه؟»

«داوا که ت، توورمی تویه. دهمه وی وات تورده که م کهر دوای چاک کرده وه ی چاوت، سه د سالیس ته مهنت پی به خشم، قهت

له قسه ی خوتا په شیمان نه ببیته وه و لیم خوش نه بیت

فرمانده خنده یه کی دزیوی هاته سهر لیوو ووتی

«ده بی قسه که ت چی یه.»

نه حمده رووی له فرمانده وهرچه رخاندو چاوی بریه نه و

پیاوه بووتانه ی لووله ی تفهنگه کانیا له سهر ملی راگرتبوو ووتی

«نه ی چاوه نه ترسینه! هیچ به لاتانه وه سهر نه بی که

چون په نجه یه کی خومم بو خاتری چاوی دوژمنیک به خشییه وه.

به لکو سهرتان به خوتان بیت، چون ژن و مندال و خوشک و

برای خوتان خستوته بهر دستنی دوژمن و مال ویرانی و

کویره وهریتان بو سهر گونده کانیا خوتانا هیناوه. که په نجه

ده خه نه سهر په لاپیتکه ی تفهنگه کانتانه وه، ناخر کی ددکوژن؟

گه به شینیم دوزانن، نهوا هه موومان هر شینین، به لام

شینتی من له که ل هی نیوده دا جیاوازه، من دوزانم چی ده که م،

به لام نیوه نازانن، قهیدی ناکات، با گزشته که م پاره بکه ن،

با نیسقانه کانیشم ووردو خاش بکن، من دهمه وی چاوتان

بکه مه وه، دهمه وی پیش نه وه ی بمرم، له راستی تی بگن، با

من له نیوه بپرسم: کی له نیوه قازانچ ده کات که به م چه کانه ی

ناو دهستانه وه نه م کیوو دولانه ده پیشکن؟ کی سوودی

بی دمکات که براکانی خوتان ده خه نازارو نه شکه نجه وه؟ کی

- سج دمکات که نیوهی جوتیاری کارزان و نیشکەر
 سهکانتان جی دیلن و دهچنه ریزی چهته کانهوه ؟
 فرمانده به هه موو هیزیوه که وته جنیودان و هه رمشه
 به لام دهنگی زولائی نه حمده هه موو دهنگه کانی خنکاند :
 من چاک دهمانم نه م ورگ زل و سهر گه ورا نه هه موو
 سر به دست دهمن به له ناوچوونی نه م چه تانه ، به لام پیم
 نه نیوه جیتان هه به لئی بترسین و ناخی بو ههل کیشن ؟
 ههگ و شمشیر هکان زورتر له نه حمده نزیک بوونه وه فرمانده
 حدره هه ستایه سهر پئی ، تا جنیوه کانی کاریگه رتر بن .
 نه حمده پیش زور به هیمنیوه ووتی :
 سه . گهرم ، نه مانه ته نیا قسه ن ، تو بو وا پینان پهست و
 چه بوویت ؟

فرمانده شیراندی :

«نا ... من داودهرمانی نه م سهگم ناوی ، هه نئیستا
 سهه دهرمه .» به لام خیرا حکیم سهری خسته بن گوی پهوه
 حریکی تریش دئی فرماندهی نه رم کردهوه داوای لئی کرد که
 حمده تاقی کردنهوه که جی به جی بکات .
 حمده ووتی :

«دهبی نئیستا فرمانده سهر به سهر ناگری نه م
 چه راره دابگری و چه کیمیش به ردمکه به نه مستیهوه بگری .»
 فرمانده سهری خوی شوپر کردهوه ، به لام دوکه له که
 نه م سه غله تی کرد . خاو من چه وشه که ووتی :
 گهرم ، ناخر نه مه چاوت نازار دها .
 فرمانده ووتی «چی چاوی کویر نازار دها ؟»
 حمده ووتی : «گهر دوکه له که نازارت دها ، با چاوه ساغه که ت
 سه ستنه وه یان تووند بینوقینه .»
 حکیم ووتی : «نا ، هه نئیستا بوئی ده به سه تمه وه .»

چاوی فرمانده یان به سه تمه وه دیسان سهری به سهر
 چیکه لئی ناگره که دا شوپر کردهوه . به لام حکیم نهی دهمانی چون
 به ردمکه ی ناو دهستی رابگری . نه حمده داوای لئی کرد که
 به ردمکه به ژیر چاوه ساغه که پهوه رابگری و هیدی هیدی
 بهینی و بییات . به لام فرمانده نارامی لئی براو هاواری کرد :
 «به سه ! خیراکه ... به ردمکه بده دست خویوه با زو

ته جاتم بدات .»

حکیم به ردمکه ی دایه دست نه حمده و نه ویش له ژیر
 چاوی فرماندهیدا راکرت و ووتی : «هه رکه مومه که کوژایه وه
 ناگادارم بکن .»

له پیشا وایان زانی که نه م مومه هیچ روئیکی له م
 چاره سهری دها نی به . نه حمده که وته جموجوئیکی سهیره وه
 به بای دهسته کانی ناگری مومه که کز دهموو دمجولایه وه .
 له ناگادا مومه که کوژایه وه هاواریان کرد : کوژایه وه ... !
 نه حمده پیش به هه موو هیزی خویوه نوکی تیزی به ردمکه ی ناو
 دهستی چه قانده ناو چاوه ساغه که ی فرمانده وه زیره ی لئی بلند
 کرد . بهک دهسته ریزیان له نه حمده کردو چه ند گولله به کی
 به رکهوت ! خوین به سینگی هاته خوارمه . له هه موو لایه کا بوو
 به تهقه و فترته نه . چه ند چه ته په کیش به گولله ی به کتری کوژران
 و ناگر له خانومه که به رز بووه .

له م کتیبه وهرگیراوه :

Soviet Literature

Moscow 11 - 1961

P.P 88 - 94 .

عبدالله کلخار :

خوشتترین و جوانترین لایه نی نه دهب و هونه ره لای
 عبدالله کاخار - نووسری به ناویانگ و به ههرداری (یزبیک)
 - کورته چیروک بووه ، هه رچه نه جار جار دهستی بو لای
 رومان دریز کردهوه . به لام له رومانه کانی شیدا خوینتر ههست
 دهکا نه م نووسره له نووسینی کورته چیروکدا زور به تواناو
 کارزانه . هویه که شی نه مه به که عبدالله دهستی کرد به
 نووسینی کورته چیروک له ناوهندی بیسته کاند ، نه دهبی
 (نزیبیک) تازه دههات چاوه لینی و به بگری . وه کورپی
 ناسنگه ریکی گه روک له ناوچه ی (فیرگانا) ههستی کرد که دهبی
 به کئی رووداوه کانی سه رده می خوی تو مار بکات . له
 چیروکه کانی دا - که زور کورتن - نهک به ووردی لایه نی ژیان
 و که سه کانی نیشان داوه به لکو باسی هه موو نهو خه لکه دمکات
 که له گه لیاندا ژیاوه به گشتی له به که م رومانی (سه راب) که له
 سالی (۱۹۲۷) دا نووسی ده لئی : «هیچ شتیک به قهده نهوه مروف
 بی هیز ناکات که هیچ هیوای به دوا روژ نه بییت .»

